

Overweging

Lieve mensen,

Wie durft, wie durft er uitersten aan, wie durft er te winnen door te verliezen, wie durft er te leven door te sterven, dit zijn tegenstellingen, uitersten.

Uitersten dit lezen we voorop het missaaltje, uitersten proeven we in de lezingen van vandaag. Als mensen gaan wij uitersten maar het liefst uit de weg, want uitersten dwingen ons tot het maken van keuze's, en daar ligt de kneep, daar wringt de schoen. Want met keuze's maken komt het op durven aan. Met keuze,s bedoel ik niet de keuze,s van ons mensen in deze materiële wereld vol van overvloed. Ik bedoel niet de keuze maken over wat eten we nu weer eens vanavond, fastfood, junkfood of gezond. Of de keuze; waar zullen we nu weer eens heen gaan met vakantie, of wat voor kleren moet ik vanavond aan, want deze heb ik al 2 keer gedragen op een feest. Met dit soort keuze's worden we dagelijks geconfronteerd, ons leven is er vol van.

De keuze,s die de lezingen bedoelen zijn anders, zijn diepgaander, hebben betrekking op hoe wij in de wereld willen staan, hoe we in God's schepping willen staan, hoe we tegenover onze Schepper staan.

In feite zoals wij hier met z'n alle bezig zijn, rijden we als het ware in volle vaart af op een rood stoplicht, liefst halen we nog even in, om maar voor aan te kunnen staan bij groen. Maar is er nog iemand die denkt, of er bij stil staat, of dat licht inderdaad nog wel op groen springt, of het niet altijd op rood blijft staan. En dit merk je pas als je voor die stop streep staat. Zo kan je , wanneer je wat gas terug neemt in je leven, winnen door te verliezen, leven door te sterven. Laten we eerlijk wezen, als je er voor kiest om niet ten volle mee te doen aan alle gekte van onze maatschappij, als je niet mee holt met alle trends, als je niet ten volle mee doet aan het arbeidsproces, hoor je er niet bij, ben je afgeschreven, sterf je al een beetje in de ogen van de maatschappij.

Maar waar gaat het dan wel om in die uitersten? Ik denk dat het antwoord eenvoudig is, nml; durven delen, en delen tot in het uiterste toe. Als we alleen delen van wat we over hebben, kunnen we niet spreken over delen. Dan is delen niet meer dan verdelen, verdelen van onze overvloed. Dan is delen verliezen. Maar delen, wat komt van binnen, delen van uit je hart, delen wat je raakt van binnen, delen maakt je blij. Dan is delen winnen door te verliezen. Dan ga je met delen een verbond aan met diegene met wie je deelt, je maakt hem of haar deelgenoot van jouw eigen ik, van jouw eigen leven. Door onze overvloed te durven laten sterven, laten we anderen delen in het leven. Als we zo delen, zoeken we als het ware het verbond weer op. Het verbond waar Jeremia van spreekt in de 1e lezing. Jeremia zijn naam staat wel boven de lezing, maar de woorden zijn van God. God wil de toekomst open houden voor zijn volk, door niet de meester van hun wet te zijn, maar de meester van hun hart.

Ook voor ons blijft de toekomst nog steeds open, als we handelen, denken vanuit ons hart, en zelf, ieder persoonlijk op zoek gaat naar God. Ieder van ons heeft een eigen beeld van God, en dat is mooi, en dat moeten we vooral zo laten, zo laat God zich nml. delen in een uiterste hoeveelheid. Het wordt pas angstig als we God voor

ons zelf willen houden, zoals de mannen, enige grieken genoemd in het Evangelie, zich willen vastklampen aan Filippus, om zich uiteindelijk aan Jezus vast te klampen. Ze krijgen in dit Evangelie verhaal niet de breedte om zich aan Jezus vast te klampen, om Jezus tot hun bezit te maken. Jezus, is om te delen, dat is blijde boodschap, dat is de boodschap die de vrouw wist, die al jaren bloed vloeide waarvan we al in een ander Evangelie hoorden spreken . Zij wist dat het genoeg was om te genezen wanneer zij even de mantel aan zou raken van Jezus. Zij was bereid om te delen, haar lijden, want zo mag je het noemen als je 12 jaar lang vloeit, om dit lijden te delen met Jezus, met God. Ze wilde zich niet aan Jezus vastklampen, niet tot haar zelf nemen, niet tot haar bezit nemen. Maar ze wist dat Jezus gedeeld moest worden, gedeeld met velen.

Deze vrouw wist dat, wanneer ze haar lijden zou delen, dat ze haar leven er mee terug wint. Zij is blijven leven door te sterven, zij is misschien al 12 doden gestorven, want wie zal er omgang met haar hebben gewild, niemand. Ze heeft misschien wel 101 keer haar neus gestoten in een relatie, eindelijk heeft ze haar leven niet verloren door het lijden, maar heeft ze door iedere keer een beetje te sterven haar leven terug gevonden. Ze heeft vertrouwen gevonden, vertrouwen in delen, vertrouwen in God. Uitersten, voor de één; gedonder in de lucht, voor de ander; engelen die spreken. Uiterste in deze viering, in dit weekend, die in het teken van de vastenactie staat. Uitersten, met deze vastenactie richten we ons nml. op opbouw van een gemeenschap, niet hier, maar in Guatemala, we richten ons op de opbouw van 15 Maya-gemeenschappen, in het departement Verapaz.

We willen met ons delen daar van alles helpen opbouwen vanaf de grond; scholen, wegen, water en rioolleidingen. Onze hulp zal ten goede komen aan de organisatie Pastoral Social. Deze organisatie helpt de Maya's b.v. bij trainingen in het weven en borduren van traditioneel textiel, bij het verbeteren van technische steun voor de productie en verbetering van agrarische producten. Maar ook is er hulp in de zin van het opzetten van werkplannen, het zoeken en onderhouden van marktrelaties, hulp bij het bepalen van prijzen en berekenen van winsten. Alle hulp die wordt geboden is voor de lange termijn, net als God met ons wil, als Hij zijn Zoon durft te delen met ons. Pastoral Social wil leren dat de mensen zich gaan organiseren, en biedt daarbij de helpende hand. Maar wat Pastoral Social beslist niet wil is dat mensen zich gaan vastklampen aan hun organisatie, dat mensen bezit worden, afhankelijk van hun worden.

Het gaat om interactie, om bereidheid bij de mensen zelf te kweken om vooral zelf initiatieven te nemen. Het gaat om uitersten, om van hulp, afhankelijkheid, om daarvan onafhankelijkheid te scheppen. Het gaat om een diep geworteld wantrouwen van deze inheemse bevolking, om te zetten in vertrouwen. Door de Maya's te leren lezen en schrijven, kunnen ze zelf lezen waar hun rechten liggen, kunnen ze zelf bij lokale en nationale instellingen durven aankloppen, om deze te bewegen te gaan investeren in hun scholen, hun infrastructuur en gezondheidszorg.

Lieve mensen de Maya's gaan tot het uiterste om hun gemeenschappen verder op te bouwen. Ze zetten zich vol overgave in voor schoon drinkwater en goede huisvesting. Een ander uiterste is dat iedereen mee doet en mee telt, jong en oud, man en vrouw. Vrouwen krijgen de plaats die ze verdienen, ook dat is gedurfd, en een soms een uiterste, niet alleen in weven en borduren en een eigen inkomen,

maar ook in deelname in zeggenschap en inspraak bij de ontwikkeling van ook hun
gemeenschap. Stap voor stap verbeteren de Maya, s hun leefomstandigheden.

Een ander uiterste zijn wij, tenminste in afstand en cultuur, en misschien in vorm van
tot uitdrukking brengen van geloven, maar laat dat ook het enigste zijn. Laat onze
betrokkenheid, medeleven, en delen geen uiterste zijn in de zin van, ons kent ons, en
wat daar gebeurd is de ver van mijn bed show. Laat onze betrokkenheid bij deze
schepping meer zijn dan een knop op de tv. Laten we proberen, durven proberen,
om
in onze hulp tot het uiterste te gaan, laten we in onze hulp helden worden, die durven
te sterven het leven van overvloed, helden die verliezen in de ogen van egoïsme,
maar helden die verder leven in harten van allen.

Amen

Peter Appel